

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte:

021 348 14 74

0733 131 145

0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802

0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CANGE, RADU

Armonica de iluzii / Radu Cange ; ref. crit. de: Alexandra Olteanu,
Emil Mladin, Lucian Gruia, Paul Aretzu. - București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0649-6

I. Olteanu, Alexandra (ed.)

II. Mladin, Emil (ed.)

III. Gruia, Lucian (ed.)

IV. Aretzu, Paul (ed.)

821.135.1

DTP: Mariana Răbincă

Editor: Valentin Ajder

RADU CANGE

ARMONICA
DE ILUZII

versuri

E I K O N

București, 2022

Fără preț.....	7
Om și rugă.....	8
Destine.....	10
Neliniște.....	11
Cioburile.....	12
Ultimul naiv.....	15
Aciuatul.....	16
O altă visare.....	17
Stare.....	18
Mantia.....	19
Locul.....	20
Oare.....	21
Febră.....	22
Ce-mi trebuie.....	23
Resemnare.....	24
Dialog.....	25
Eu vreau.....	26
Ne-așteaptă.....	27
Întâlnirea.....	28
Sânzienele.....	29
Numele.....	30
Dilemă.....	31
Naivitatea ei.....	32
Răspuns.....	33
Val.....	34
Vers.....	35
Obsesia.....	36

Asemenea.....	37
Ploaie, ploaie.....	38
Probabil că mi-ai spus.....	39
Efemer.....	40
Joc.....	41
Fulger.....	42
În dorul poetului, în dorul poemului.....	43
Stația.....	44
Sau.....	45
Anotimp.....	46
Vis.....	47
Am pierdut.....	48
Și am plecat.....	49
Impresie.....	50
Joc.....	51
Numele.....	52
Cântecele.....	53
După cortină.....	54
Amprenta.....	55
Mi-e dor de voi.....	59
Doare.....	60
Pescarul.....	61
Aproape sistem.....	62
Mătăsurii.....	63
Poemul scufundării.....	64
Prezența.....	66
Mâna.....	67
Talantul.....	68
Și se lovesc mereu.....	69

Satirul	70
Adie	71
Rugă	72
Trebăluind	73
Ce a rămas	74
Famfara	75
Neistovit	78
Nu eu	79
Orgoliu	81
Pustiu	82
Vers	83
Fuga	84
Dulce/amărui	85
Gnomie	86
Vers	87
Alunul	88
Lepădare	89
Parodie cu dichis	90
Un satir	92
Mi-e teamă	93
Avertisment	94
Dincolo	95
Nevrednicie	96
Cumpănă	97
Anotimp	98
De ce	99
De atunci	100
Se-ntorc	101
Insensibil	102

Cântec	103
Și...	104
Altfel cum?	105
Gnoză	106
Invitație	107
Apatie	108
Noaptea	109
Ușa de ceață	110
Un destin	114
Râzând...	115
Poezia și autorul	116
Fenomen	118
Sunt	119
Armonica	120
Uitarea	121
Vioara	122
Gând	123

Anotimpul singurătății, <i>de Paul Aretzu</i>	125
Radu Cange – Lumina condorului, <i>cronică semnată de Lucian Gruia</i>	129
Starea poetului, <i>semnată de Emil Mladin</i>	134
Radu Cange și anatomia poetică a actului scriptural, <i>cronică semnată de Alexandra Olteanu</i>	136

Fără preț

himera

Poezia se strecoară
prin cântec – șarpe spiritual
de neînțeles.

Unii o bănuiesc
că ar fi vreun eres,
alții că ar fi un descântec.

Iubită și hulită,
ca o damă de consumație,
o, câți nu ar vrea
să-i intre pentru
o secundă în grație.

S-o înțeleagă, să o priceapă
în mofturile ei, sau să o
cumpere pe câteva sute de lei.

Dar mai târziu,
ea se va putea răzbuna.
Himera, iubiților,
nu se poate cumpăra.

De ce mă chinui, Doamne?
Ispășesc povestea ce
n-am terminat-o încă?
Ar fi, din parte-mi,
gândul nebunesc,
să fiu un fel de carne și de stâncă.

E-adevărat,
atunci când văd femeie
cu trupul gol
și pletele arzând,
neapărat îmi vine vreo
idee și poate chiar
mai întrevăd vreun gând.

Dar stâncă, Doamne,
n-aș putea să fiu,
căci sângele se simte-n
mine încă.
Și n-aș putea nici
visul să-ți plinesc
de-a fi și carne, om
și suplă stâncă.

Îngăduie-mi, pe loc,
cumva, greșeala,
că om am fost cu fapta,
osteneala și iartă-mi
chinul, dar și toată fala.

Și de va fi
să mă ridic, să cad,
te rog să faci
precum îmi promiteai:

Mă mântuie, curând,
din acest iad,
și-aruncă-mă, ca pe-o
monadă,-n rai.

Lui Emin Aga

Nu veneai,
nu veneam,
se simțea o pojghiță
de gheață, subțire.

Te închipuiai mireasă,
eu, mire;
niciodată la nuntă
nu ajungeam.

Nuntașii, și ei,
uimiți, îmbățați
de-o neliniște vagă,
de acest simulacru,
alunecau pe poteci
stranii, cotite, de națru.

Dispăream, dispăreai,
ca în vis,
ca-n miracol,
rămâneam amândoi
datori acestui spectacol.

Undeva,
vrăjitorul
încerca
să citească-n oracol.

Neliniște

În ridurile
feței,
se lăfăie moartea,
această bacantă leneșă
care nu se mai satură
să cutreiere bulevardele.

Pentru fiecare individ,
într-un târziu, își scoate
cu forcepsul sau dăruie
liniștea eternă fiecăruia.

Dar, Doamne, curva asta
neagră nu se mai
împiedică niciodată?

Ce să mai caut,
iadul, raiul?

Și atunci,
m-am rătăcit în somn.

Piciorușele sufletului
meu călcau pe cioburi
și sângele meu albastru
– albastru?... – curgea
și mi-am dat seama
că am reinventat cerul.

O epocă fugea,
o alta apărea, comete
străine, străine de mine.

Și atunci, m-am rătăcit
în somn, și-a venit o boare
de vis și m-a ucis.

Dar m-am rătăcit în somn,
ca mort m-am rătăcit în somn.

Condorul zăcea... – un stârv
se sorea la lumina lui.
Sufletul – numai oase și pene

și vântul ce îi spulberase
măreția.

Și nu m-am mai trezit,
ca un poet ipocrit care a crezut
că sfârșise ce a început.

De atunci,
m-am rătăcit în somn.

Și cioburile mele
și versurile mele ca niște
ape – drumuri curgătoare
ce le aveam, totuși, sub
picioare –
feerie între coșmar și veselie.

Și atunci,
m-am rătăcit în somn.

Dezmeticit, am vrut să mă
sinucid, dar podul era prea
înalt, apa prea joasă și m-a
salvat o clipă miraculoasă.

Printre rânduri de copaci,
versuri și nori, se plimbau
deșuchiatele orgolii și al meu
printre ele: șontâc, șontâc.

Și atunci, m-am rătăcit în somn.

Dezmeticit,
am vrut să mă sinucid,
dar podul era prea înalt,
apa prea joasă și m-a salvat
o clipă miraculoasă.

Din senin,
din apa lăncedă rece
ce trecea printre noi,
chiar s-au iscat lupte fratricide,
de stradă, ale orgoliilor,
cu dinți rușiți și haine
sfâșiate, sângerări,
zgârieturi și icnete, chiar rânjete
care credeau că se apropie
de victorie.

De atunci, unii îmi spuneau că sunt
domn, iar alții că sunt neom, dar
eu m-am rătăcit în somn.

Ultimul naiv

Cad în naivitatea
mea ca într-o prăpastie.

Mereu am avut impresia
că silabele, cuvintele
m-ar simpatiza.

Mai zilele trecute,
am aflat că nu-i
tocmai așa.

De atunci, nu știu unde
să mă mai ascund de rușine,
și stau, și cuget ca ultimul
naiv ce nu se are
decât pe sine.

Pe-acolo trec
minciunile îmbelșugate,
și-un trădător de ape limpezi,
frate.

Cu asta se ocupă,
de parcă de când lumea
stăpânul umbrei ar fi fost,
deși nu are niciun adăpost.

Un aciuat, se spune;
cică făcea și glume, dar el
doar turnător.

Când i-aminteai,
clama cinism și fiere,
și-adăuga, murmurător,
cu sfidătoare miere:
„Zic”, pentru fericirea tuturor...

O altă visare

Stau singur...
cu singurătatea mea,
pe care o pot călca în picioare,
o pot bruftului
sau chiar o pot iubi.

Singurătatea e ca o depărtare,
te poți îndrăgosti de ea
sau ai putea-o privi cu mirare.

E o amică
destul de capricioasă.
Da, este ca o iubită, dar să nu
încerci să faci cu ea casă.
Când pare nubilă și când debilă;
mofturoasă,
uneori ar părea a fi frumoasă
și de neatins... ce te acaparează,
ca și cum ai fi învins.

Dar te scuturi,
asemeni unui cal năvălaș,
spre alte orizonturi,
ori înspre oraș, unde
îți îneci amarul cu paharul,
poate cu o altă visare care odată
și odată va avea căutare.